

Skřivánčí rodina

(F. J. Gould)

Slunce svítilo na rozlehlé pole pšeničné. Stébla ohýbala se pod tíží bohatých klasů. Když měkký podzimní vánek obilí rozvlnil, zašuměly klasy a zdálo se, jakoby zrna šeptala: „Pojďte žít, ženci, už je čas!“ Sedlák přiloudal se k poli a pravil svému synu: „Zdá se mi, že je ta pšenice už dost zralá. Víš co, oběhni naše přátele a sousedy, ať nám přijdou zítra časně ráno pomoci požít pole.“ Ó hrůzo! Blízko sedlákovy nohy byl maličký, něžný příbytek, který by byl při sekání pole navždy zničen. Sedlák ho neviděl. Neboť bylo to skřivánčí hnízdo. A v něm několik mlád'at tráslo se hrůzou při pomyslení na žence, kteří přijdou a těžkými kročeji a blyskotavými srpy rozboří hnízdo. Ustrašeně cvrlikali tuto novinu matce, když se domů vrátila. – Ona se zasmála: „Moji miláčkové,“ řekla, „spoléhá-li sedlák na přátele a sousedy, buďte beze strachu; pole nebude zítra požato.“

Nebylo. Slunce přišlo, ranní vánek přišel, přišel i sedlák se synem, však přátelé ani sousedé nepřišli. „To je mrzuté,“ řekl sedlák, „a myslím, synu, že lépe bude, dojdeš-li k našim strýcům a bratrancům a požádáš je, aby zítra při východu slunce sem přišli, každý se svým srpem.“ Mladí skřivánčí to slyšeli a pověděli zase matce, a ta zase jim řekla: „Nic se nebojte, děti!“

Slunce zase vyšlo, větřík přišel zase, přišel i sedlák se synem, avšak strýcové ani bratraci zase nepřišli. „Synu“ řekl sedlák, „takhle to nepůjde, musíme to zkusit jinak. Jdi koupit několik ostrých srpů a požneme pšenici sami.“ Když uslyšela skřivánčí matka sedlákův nový záměr, již se nesmála, ale řekla vážně: „Děťátka, musíme se rychle odstěhovat za mez na druhé pole. Náš domeček je ztracen. Pole bude jistě požato, protože sedlák spoléhá na svoje vlastní ruce.“

A když položil sedlákův srp všecku pšenici, slunce dívalo se do prázdného hnízda skřivánčího. Pan Já byl nejlepším žencem.

*Vybráno z časopisu: Svítání. Čtení pro děti
Praha, nakladatelství F. Mužík, 1915, č. 8.*